

større Sympati i Landet end de fleste af de andre Love, Rigsdagen er bleven færdig med i denne Samling. Mon ikke det skulde ligge i, at denne Lov vedtages i en Skikkelse, der i det væsentlige stemmer med, hvad Folketinget har ønsket? Jeg tror, man i alt Fald kan sige, at naar man sammenligner denne Lov med de fleste af de andre, der ere vedtagne i Aar, maa det indrømmes, at Landstinget har været nogenlunde naadig overfor denne Lov. Sammenlignes den med Retsreformen, Toldreformen og Valgretsloven, kan det ikke nægtes, at paa de tre Reformers har Folketinget i langt mindre Grad faaet sin Villie, end Tilfældet har været med denne Lov. Jeg er bleven behageligt overrasket ved at se, at Landstinget har ladet Jernbaneloven slippe saa naadigt, som Tilfældet er. Vi erindre jo alle, at ved første Behandling i Landstinget var man ikke videre godt stemt overfor de af Folketinget vedtagne Baner, men desto glædeligere er det da, at man i Landstinget har kunnet bekvemme sig til at strække sig saa vidt, som man har gjort. Jeg kunde have ønsket, at det samme var sket overfor andre Love; det blev nu ikke Tilfældet, og hvad der er sket, er sket, det lader sig ikke lave om foreløbig.

Men alligevel er der jo Punkter i denne Lov, hvor Landstinget har handlet anderledes, end Folketinget kunde ønske. Det kan vel neppe nægtes, at man i Folketinget med Beklagelse ser paa, at Skive—Skern-Banen er strøgen, og at man har erstattet den med Stykket Skern—Videbæk. Nu ved jeg nok, det siges — det blev ogsaa sagt af den højtærede Minister —, at selve Banen fra Skern til Skive af den ærede Ordfører i Landstinget blev omtalt med megen Sympati. Jeg var deroppe den Dag, da den ærede Ordfører omtalte denne Bane, og der var virkelig megen Sympati i hans Udtalelser, men det var jo den megen Sympati, der slog Banen ihjel. Det havde været noget andet, om den samme Ordfører, støttet af Ministeren, havde holdt paa den Bane, saa kunde jeg neppe tvivle om, at den ogsaa var bleven ført igennem. Maaske kan det være en formildende Omstændighed, at Banen fra Ringkøbing til Nørre Omme er bleven gennemført i Landstinget, selv om den ogsaa gennemføres som Privatbane og ikke som Statsbane. Vi erindre jo, hvordan Banen Ringkøbing—Nørre Omme kom ind. Det hed sig, at naar man fik en Bane fra Skive til Skern, vilde den berøve Ringkøbing noget af dens naturlige Opland, og som Modtræk mod

dette satte man saa Banen fra Nørre Omme til Ringkøbing ind. Naa, Skive—Skern-Banen faldt bort, men Banen fra Ringkøbing til Nørre Omme har man bibeholdt. Det maa vel regnes af adskillige i dette Ting for at være en stærkt formildende Omstændighed, naar Landstinget i øvrigt har ment det rigtigt at stryge Skive—Skern-Banen.

Heller ikke kan man være tilfreds med den Maade, hvorpaa man i Landstinget har reduceret forskellige af Statstilskuddene til Privatbanerne. Jeg skal i saa Henseende nævne Tilskuddet til Møen-Banen. Der er neppe nogen Tvivl om, at naar man har sat dette Tilskud ned fra Halvdelen, som vi vare enige om i Folketinget, til $\frac{2}{5}$, vil det i høj Grad vanskeliggøre Anlægget af Møen-Banen. Det samme kan siges at være Tilfældet med Nakskov—Kragenæs-Banen, men jeg skal ikke opholde mig videre derved.

Jeg skal kun sige, at jeg finder det beklageligere, at Værdistigningsskatten er falden ud. Jeg kan huske, at da vi havde Jernbanelovene til første Behandling her i Fjor, stod den højtærede Minister op og bebrejdede blandt andre mig, at jeg ikke havde takket ham, fordi han havde fremsat Forslag om Værdistigningsskat. Jeg takkede ham bagefter paa Opfordring, og Ministeren erklærede da, at lige saavel som han hidtil havde villet tage sin Hat af for det ærede Medlem fra Svinninge (K. Pedersen), som i god Tid og uden Opfordring havde takket ham for Forslaget, vilde han ogsaa fremtidig tage sin Hat af for mig, fordi jeg efter hans stærke Opfordring ydede ham den Tak, han ønskede. Men jeg vil villig indrømme, at jeg kunde og vilde aldeles uden Opfordring have takket den højtærede Minister, i Fald han havde gennemført Værdistigningsskatten; saa mener jeg, der var mere Grund til at takke, end der er i Øjeblikket. Han nøjedes med at fremsætte Forslag derom. Fremsætte Forslag kunne vi alle; gennemføre dem skulde være noget, der laa for et parlamentarisk Ministerium. Den højtærede Minister har imidlertid ikke evnet at gennemføre Forslaget, og nu staa vi her med Forslaget om en Kommission — det er det hele. Naa, men der er ingenting saa galt, uden at det er godt for noget. Det er muligt, at det er godt, at dette Forslag kommer i en Kommission. Jeg haaber nemlig, at der under denne Kommissions Forhandlinger vil være aabnet Adgang til Forhandling om en Værdistigningsskat paa videre Omraader, end